

Απόστολος Λ. Πιερρής

ΕΝΑ, ΔΥΟ, ΤΡΙΑ...

ΚΑΙ Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΣ ΟΛΕΘΡΟΣ

ΕΝΑ:

Ένα αρχικό λάθος στο στήσιμο κάθε πράγματος δημιουργεί πολλαπλασιαστική δυναμική δυσλειτουργιών και αποτυχιών στη διαδρομή του χρόνου. Δομικό λάθος θα πει συστημική δυσλειτουργία, κατανάλωση ενέργειας σε τριβές και συνεπακόλουθη μείωση αποτελεσματικότητας. Μειούμενη απόδοση μιας οντότητας στο φυσικό ανταγωνιστικό πεδίο της πραγματικότητας δημιουργεί αυτόματα συνθήκες αυξανόμενης πίεσης από το περιβάλλον προς αυτήν, ενώ η παραγωγικότητά της πέφτει. Ταυτόχρονα αυξάνει και η απώλεια ενέργειας σε «τριβές», λόγω της σπασμωδικής προσπάθειας για αντίδραση στην υποβάθμιση. Ο εσωτερικός εμποδισμός από τη δομική ανεπάρκεια ταράσσει, θολώνει και παροχετεύει την οργανική διάθεση αντιμετώπισης της εξωτερικής πρόκλησης. Μεγαλύτερο ποσοστό από τη μειούμενη διαθέσιμη ενέργεια πηγαίνει σε τριβές.

Ο φαύλος κύκλος υπολειτουργίας, πίεσης, υπερδιέγερσης, αναποτελεσματικότητας, εξάντλησης, νέας πτώσης του επιπέδου

λειτουργικότητας, οδηγεί αδυσώπητα σε τελική κατάρρευση του κακοστημένου ασουλούπωτου πράγματος.

Ο αδήριτος αυτός νόμος που εξωθεί το αρχικό λάθος σε τελική καταστροφή είναι απόρροια του μεγάλου οντολογικού θεσμού: κάθε σφάλμα στην πραγματικότητα, διορθώνεται από μόνο του – σχετικά γρήγορα αν δεν σκληρυνθεί και πάντως όσο αργότερα τόσο ολεθριώτερα. Το Είναι από μόνο του στέκει καλά. Απλά.

ΔΥΟ:

Δυο είναι οι θεμελιώδεις παράγοντες στην «άμωμο σύλληψη» κάθε πράγματος, στο αν-αμάρτητο στήσιμό του, στην αλάνθαστη δηλαδή αρχική δόμησή του.

Πρώτον, η δόμηση της μορφής του να αντιστοιχεί στην ουσία του και να εξυπηρετεί το «τέλος» του.

Και δεύτερον, η μορφική αυτή διάρθρωσή του να δομείται περί ανυσματικό άξονα με βάση και κορυφή, «πόδα» και «κεφαλή»: η ύψωση ενός βουνού από την πεδιάδα προς τα επάνω, ενός φυτού από τις ρίζες στο φύλλωμα, η μορφολογική ανάπτυξη ενός ζώου από την ουρά και την έδρα προς την όψη – ακολουθούν την ίδια λογική δόμησης. **Γι' αυτό στην κλασσική Ελληνική μνημειακή αρχιτεκτονική κυριαρχεί η εξωτερική κιονοστοιχία. Δεν υπάρχει τοίχος ως μέσο οικοδομικής ανύψωσης: ο κίονας σηκώνει ένα κτίριο (ναός), ο τοίχος περικλείει έναν χώρο (οικία ή περίβολος).**

Το ον σηκώνεται, εγείρεται, ίσταται όταν ο ανυσματικός άξονας της μορφής του συμπίπτει με τον βαρυτικό άξονα από το κέντρο της μορφής του. Υψούμαι άνω θα πει υπερνικώ τη βαρύτητα κάτω. Έτσι στα όρη, τα δένδρα και τον άνθρωπο (αν-θρώσκω). Τα ζώα είναι γι' αυτό ατελή – δεν ίστανται. Ο μορφολογικός άξονάς τους είναι βασικά κάθετος προς τον βαρυτικό.

Δυο είναι επομένως, οι βασικές συνθήκες ώστε το στήσιμο οποιουδήποτε πράγματος να είναι αλώβητο και επομένως η διάρκειά του, ο βίος του ευσταθής. Αφενός όταν ο ανυσματικός και βαρυτικός άξονας του πράγματος πέφτει στη βάση του, όταν το πράγμα «στέκεται στα πόδια του». Αφετέρου, εάν η διαρθρωτική οργάνωση της μορφής του περὶ τον δυναμικό άξονά του αποτελεί οργανική ανάπτυξη του σπερματικού πυρήνα της ουσίας του.

Στα ανθρώπινα πράγματα, μια συμβίωση λαών που ολοκληρώνεται σε πολιτική οντότητα («κράτος») έχει βάση και ρίζα τον θεμελιώδη χαρακτήρα του συγκεκριμένου ανθρώπινου παράγοντα οριζόμενο από τον τόπο όπου πραγματώνεται η ολοκλήρωση (γη) και το συστατικό πολιτισμικό βίωμα του ανθρώπου σε αυτόν τον τόπο. Χώρος και πολιτισμός, σε άρρηκτη συνάφεια και αλληλένδεση, καθορίζουν την ιστορία. Η πολιτική είναι απλά είτε ικανή θεραπευνίδα της πολιτισμικής τοπολογίας είτε μωρή παραδουλεύτρα προδοτικής αλλοτρίωσης.

Η μορφή λοιπόν της κοινωνικής συμβίωσης (τρόπος βίου και αξιολογικές ιεραρχίες, κοσμοθεωρία και πολιτειακή διάρθρωση, δομές θρησκευτικής εμπειρίας και οικονομικής δράσης, «οργανισμοί» τέχνης και λόγου) υπακούει σε δυο Μεγάλες Ρήτρες για να υγιαίνει και ακμάζει ο Λαός και η Χώρα.

Πρώτον στη Ρήτρα της Ισορροπίας του στησίματος του ανθρώπινου συστήματος επί της χωρολογικής και πολιτισμικής βάσης. Και δεύτερον στη Ρήτρα της Μορφής, στην οργανική δηλαδή δόμηση της κοινωνικής συλλογικότητας έτσι ώστε αυτή να εκφράζει το συστατικό βίωμα της ταυτότητας του Λαού.

Ο Λυκούργος βρήκε τις δομές που ταίριαζαν με τα ήθη και εξέφραζαν το θεμελιώδες οδηγητήριο βίωμα των αδέσποτων νεαρών ορδών του Απόλλωνα, και η Σπάρτη μεγαλούργησε. Οι Ιδρυτικοί Πατέρες

των ΗΠΑ επινόησαν εξαρχής το σύστημα που ταίριαζε στη νοοτροπία και στον ψυχισμό των άκρων ορίων μεταξύ των δυναμικότερων στοιχείων ανέντακτων ή δυσπροσάρμοστων ατόμων Ευρωπαϊκής, κυρίως, καταγωγής. Η σχεδόν σύγχρονη εκ των άνω Επανάσταση στη Γερμανία συγκρότησε επί υψηλών δυναμικών πολιτισμικών θεμελίων τη διάρθρωση του Γερμανικού Κράτους και την Ηπειρωτική Ευρωπαϊκή ηγεμονία του.

ΤΡΙΑ.

Τρία είναι τα κομβικά αποτελέσματα της Μεγάλης Αρχής της Ταυτότητας που έπονται με αδήριτη αναγκαιότητα στον Κόσμο της Μεταβολής.

Πρώτον, αφού κάθε πράγμα είναι αναγκαία αυτό που είναι και δεν μπορεί να είναι οτιδήποτε άλλο, κάθε προσπάθεια αλλαγής της ουσίας του είναι απόλυτα ατελέσφορη. **Το ον δεν μπορεί να γίνει αυτό που δεν είναι.** Γίγνεσθαι είναι κανονικά η κίνηση προς την πλήρη άνθιση της ουσίας του όντος, προς την εκτύλιξη της μοίρας του, προς την τελείωση της ύπαρξής του προς το «Προφανές Πεπρωμένο» του. (Ο σπόρος της δρυός θα δώσει δρυ και το σπέρμα του ανθρώπου άνθρωπο – πλην τερατογενέσεων).

Δεύτερον, κάθε κίνηση αλλοτρίωσης από τη θεμελιώδη ταυτότητα ενός όντος, όχι μόνον δεν αποδίδει, αλλά καταστρέφει. Πραγματική δύναμη είναι η προβολή της ουσιώδους ταυτότητας προς τα έξω, αυξάνει με την καλλιέργεια της ταυτότητας και ατονεί με οποιαδήποτε κίνηση αλλοτρίωσης. Σε περίπτωση επίμονης επιχείρησης αλλοτρίωσης το πράγμα, αποξενούμενο από τον εαυτό του, αποδυναμείται και, αν δεν βρει τρόπο να υπερισχύσει της διαλυτικής επιχείρησης, καταρρέει.

Τρίτον, συστατική αλλοτρίωση σε αυτό το ίδιο το αρχικό στήσιμο οποιουδήποτε πράγματος έχει κατ' ανάγκην ολέθριες συνέπειες. Θα οδηγήσει σε ολική καταστροφή. **Γιατί συστατική αλλοτρίωση σημαίνει**

τερατογένεση. Και η πορεία κάθε τέρατος είναι προκαθορισμένη: κακοδαίμων διαφθορά προς όλεθρο. Το αρχέγονο άγος της αλλοτρίωσης έχει στερήσει από το τέρας κάθε δυνατότητα «τέλους», τελείωσης. Η μοίρα της ιδρυτικής αμαρτίας είναι φρικτή.

* * *

Αυτή τη φρίκη των έσχατων συνεπειών της τερατογένεσης του ΝεοΕλληνισμού ζούμε σήμερα στη χώρα. Πληρώνουμε την αμαρτία (με τη βαρύτερη Ελληνική έννοια του όρου: το σφάλμα) της αρχικής αλλοτρίωσης στο στήσιμο του ΝεοΕλληνικού Κράτους.

Η ιδρυτική αλλοτρίωση ήταν πολιτισμική και οργανωτική. Προσετέθη ενωρίς και γεωπολιτική αλλοτρίωση, που από το 1954 και εξής έχει φθάσει στην φουνταμενταλιστική, κομπλεξική υστερία του Ευρωπαϊσμού.

Πολιτισμικά, αντί της επανόδου στο συστατικό βίωμα του Ελληνισμού, στις μορφές που το εκφράζουν και στις δομές που το καλλιεργούν, επιβλήθηκε ο πιθηκισμός του Ευρωπαϊκού ως οδός προόδου. Επάνοδος στην πολιτισμική ταυτότητα του Ελληνισμού σημαίνει δυο πράγματα:

α) συνείδηση και βίωση της *Συνέχειας* από Κυκλαδικής, Μινωικής και Μυκηναϊκής Εποχής δια της Κλασσικής Κορύφωσης, στους Ελληνιστικούς και Ρωμαϊκούς χρόνους, στο Βυζάντιο και την Ορθοδοξία, καταλήγοντας στη Μεγάλη Δημοτική Παράδοση. Και

β) συνείδηση και βίωση του *Αξονικού Κέντρου του Ελληνικού συνεχούς κατά την Κλασσική αρχαιότητα* ως συνεκτικής αρχής αυτής της χρυσής σειράς.

Οργανωτικά, το ΝεοΕλληνικό Κράτος οικοδομήθηκε με δομές ξένες προς τον Ελληνικό χαρακτήρα. Αντί να επινοηθεί εξαρχής το

σύστημα που ταιριάζει στην Ελληνική ταυτότητα (όπως έγινε στη Σπάρτη τον 9ο π.Χ. αιώνα, στην Αθήνα τον 6ο π.Χ., στη Ρώμη τον 3ο π.Χ., στην Αμερική τον 18ο αιώνα μ.Χ., στη Γερμανία τον 19ο), δέσποσε αντιθέτως η εξουθενωτική αρχή του μιμητισμού και μάλιστα με τη μίμηση του χειρότερου Ευρωπαϊκού μοντέλου: ενός εθνικού κράτους ισχυρής κεντρικής εξουσίας.

Καταργήθηκε έτσι η απαραίτητη προϋπόθεση κάθε Ελληνικής ακμής: ο πολυμερισμός του Ελληνικού πεδίου. Από αρχαίων Πόλεων μέχρι Κοινοτήτων επί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, το αγωνιστικό ιδεώδες του Ελληνισμού χρειάζεται εγγενές διαφορικό σύστημα τοπικής αυτοδιοθέτησης οργανωτικών διαρθρώσεων προς μεγιστοποίηση της απόδοσης του δικού του εξαιρετικά ανταγωνιστικού χαρακτήρα. **Η ακμή του Ελληνισμού στην τελευταία ιδίως περίοδο της Οθωμανικής γεωπολιτικής ολοκλήρωσης του χώρου, ιδίως σε συνδυασμό προς την εξ αρχής κατιούσα πορεία του ΝεοΕλληνικού Κράτους, είναι εκκωφαντική εμπειρική επαλήθευση της θεωρητικής αρχής εναρμονισμού δομών οργάνωσης προς χαρακτήρα ταυτότητας.**

Όπως οι αδέσποτες ορδές της επιδεικτικής αγέρωχης Χρυσής Δωρικής Νεολαίας στη Σπάρτη· και οι σκληρόπικρα ατομοκεντρικοί αδίστακτοι Αττικοί που θα «έθελοκακήσουν» αν επιχειρήσεις να τους βιάσεις σε παρ' αξίαν πειθαρχία ενώ θα ανθίσουν αιώνιο δοξασμό στην αχαλίνωτη θεσμική ελευθερία· ή όπως οι Γερμανοί ήρωες του ήθους της αόριστης αυθεντικότητας μέσα στο κατακλυσμό της εγκόσμιας φθοράς στον οποίο είναι ερριμμένοι, αυτοί αθώοι εκτελεστές της μοίρας συνεργοί του ανθρώπινου πάθους· και αυτοί οι ατίθασοι καουμπόηδες με τους ανοικτούς ορίζοντες στα υγρά μάτια, ακούσιοι σημαιοφόροι του ανθρώπινου πεπρωμένου να σπρώχνουν απροκατάληπτα τα όρια της ψυχής τους βαθύτερα στην άγρια Δύση της ύπαρξης – **έτσι οι Κλέφτες και οι Αρματωλοί, ορεσίβια πραγματικότητα και αναπαλλοτρίωτο**

πνεύμα του Ελληνισμού, θα μπόλιαζαν τη νέα Αρχή με το σπέρμα της ανανέωσης για το νέο θαύμα που τόσοι περίμεναν για δική τους επαλήθευση.

Αλλά δεν ήταν, και δεν ήταν ο καιρός, να γίνει τότε.

Αν και η Ελβετική επιτυχία του Καποδίστρια να επινοήσει σύστημα κατάλληλο για τους ανυπόταχτους των Άλπεων χωρίς να μιμηθεί ξένες δομές προοιωνίζε καλά για το Ελληνικό εγχείρημα.

Προς κακομοιριά της γέννας, επικράτησαν άλλοι, και οι χείριστοι: Ευρωπαϊστικός Φαναριωτισμός ήταν το αίσχιστο έκτρωμα του γένους.

Και, αλί, υπό την αιγίδα της Ευρώπης, στήθηκε το τέρας που χωρίς να έχει την αισθησιακή αυθορμησία της Ανατολής παραποιεί σε αυθαιρεσία την τάξη της Ευρώπης. Για Ελληνισμό ως άξονα του Κόσμου επί Δελφικού ομφαλού (στο κέντρο του συστήματος συντεταγμένων, ούτε Ανατολή ούτε Δύση ούτε Βορράς ούτε Νότος, και Ανατολή και Δύση και Βορράς και Νότος) – γι' αυτό τι λόγος να γίνεται από τους Ευρωπαϊστικούς Πιθήκους του ΝεοΕλληνικού Καθεστώτος;

Η Γερμανική μεθοδικότητα, κατάλληλο εργαλείο πειθάρχησης ενός ασίγαστου πόθου χωρίς μορφή (ενός ρομαντικού ηρωισμού επιρρεπούς εις έκπτωση προς το παράξενο και το γκροτέσκο), διαστράφηκε από το κακοδαίμον ΕυρωπαϊστικοΦαναριωτικό κατεστημένο, πέδη στον σβέρκο του Έλληνα, πάντα στην ψυχή Κλέφτη και Αρματωλού, ποτέ δε ένοχου και αμαρτωλού, σε μηχανισμό Καθεστωτικού εκμαυλισμού ή καταστολής κατά περίσταση. Και αναπόφευκτα σε σύστημα μειούμενης απόδοσης του κοινωνικού έργου.

Οι Βαυαροί δούλεψαν τότε αθέλητα για το Καθεστωτικό τέρας: πελατειακό Κράτος υπό κομπορρήμονα ψευδοεθνικισμό, αληθή δε

πιθηκισμό, όλα εις εξυπηρέτηση στενής ολιγαρχίας. Τώρα ξέρουν – και επιπλέον δεν τους συμφέρει.

Το Καθεστωτικό ΝεοΕλληνικό Τέρας κορόιδεψε και αυτούς τους ειλικρινείς με τον εαυτό τους Ευρωπαίους, που δεν είχαν άμεσο συμφέρον εκείνο τον καιρό από τα Ελληνικά πράγματα της Εγγύς Ανατολής, όπως εξαπάτησε τους «Στρατιωτικούς» της Επανάστασης – για να μην πω για τον σεβαστά απλοϊκό Μακρυγιάννη που δεν κατανόησε όσο έπρεπε ότι για την ήδη τότε κατάντια της ΝεοΕλλάδας δεν έφταιγε πρωτίστως ο νεαρός Όθων από το Μόναχο των Αιγινητών.

Στο αισχρό βάθος του προπατορικού αμαρτήματος κατά τη σύσταση του ΝεοΕλληνικού Κράτους, προσιδρύθηκε στους έσχατους χρόνους της τερατογενετικής διαφθοράς και ο καθεστωτικός στρατηγικός Ευρωπαϊσμός από το 1954. Αντί της Βαλκανικής Συνεννόησης και της Στρατηγικής Συνέργειας με την Αμερικανική Ηγεμονική Δύναμη επιλέχθηκε η προσκόλληση στην Ιδεοληψία της Ευρώπης. Έτσι ακυρώθηκε ταυτοχρόνως για την χάραξη της εθνικής στρατηγικής η αρχή της προτεραιότητας της περιφερειακής δομής του παγκόσμιου πεδίου και η αρχή του συντονισμού με την Ηγεμονική Εστία του παγκόσμιου πεδίου.

Έχουμε συνεπώς πάσα την αμορφία της καθεστωτικής αλλοτρίωσης. Πολιτισμικής αλλοτρίωσης με τον καθωσπρεπικό πιθηκισμό της Νεοελληνικής επισημοκρατίας. Οργανωτικής αλλοτρίωσης με την θέσπιση συστημάτων σε κατάφωρη δυσαρμονία προς τον Ελληνικό χαρακτήρα. Γεωπολιτικής αλλοτρίωσης με την πρόσδεση στη φαντασίωση της Ευρωπαϊστικής ολοκλήρωσης της Ευρώπης.

Πολλών ονομάτων τύπος ένας: όλες οι διαστάσεις της καθεστωτικής ΝεοΕλληνικής κρίσης ταυτότητας αποτελούν όψεις του Ευρωπαϊσμού. Το «όραμα» του ΝεοΕλληνικού Καθεστώτος είναι η

Ελλάδα επαρχία μιας Ενωμένης Ευρώπης. Θα λυνόταν έτσι το πρόβλημα εθνικής διακυβέρνησης εκ μέρους της ηγετικής αναξιοκρατίας της χώρας. Καθεστωτικό Ιδεώδες ήταν να είμαστε στα περιθώρια της Ευρώπης αλλά εντός του πιστευόμενου Ευρωπαϊκού συστήματος ενοποίησης, σαν φτωχοί συγγενείς επαιτούντες την δικαία ελεημοσύνη των πλουσίων του φαντασιούμενου «γένους» μας.

Αλλά το ΝεοΕλληνικό Καθεστώς δεν λογάρισε καλά δυο πράγματα.

Πρώτα την δυναμική και ακλόνητη αντίσταση του Λαού.

Ο Λαός περιμένει να του προσφερθεί το σύστημα που του ταιριάζει, αντί να καλείται να αλλάξει για να ταιριάζει στο σύστημα που του προσφέρουν, κομμένο και ραμμένο για άλλους χαρακτήρες ταυτότητας και άλλους τρόπους βίου. Μέχρι τότε, μέχρι την ευλογημένη Νέα Αρχή, βυθίζεται στην αναπαλλοτρίωτη ταυτότητά του δραστηριοποιούμενος κατά το ελάχιστο των δυνατοτήτων του.

Στην Αναξιοκρατία του Καθεστώτος απαντά σοφά ο Λαός με την Ελαχιστοκρατία.

Και μετά, φευ για το Καθεστώς, η ίδια η ιδέα της Ευρώπης αλλάζει επί το ρεαλιστικότερο. Η Ευρωπαϊκή συνεργασία που άρχισε σαν μεταπολεμική, ψυχροπολεμική ανάγκη κατ' Αμερικανική επιταγή, επενδύθηκε εν συνεχεία με την εσχατολογική ιδεοληψία ωρισμένων Ευρωπαϊστικών ελίτ («πάντα μπροστά, προς την ενοποίηση, έστω και λίγο κάθε φορά, ποτέ πίσω»!), δημιούργησε εγγενή συμφέροντα γραφειοκρατειών και χρηματοπιστωτικών κύκλων, αλλά γρήγορα προσέκρουσε στην σκληρή πραγματικότητα των παγκόσμιων εξελίξεων, στην νομοτέλεια των πολιτισμικών, γεωπολιτικών και οικονομικών φαινομένων και στην αδυσώπητη δράση του Ανύσματος της Ιστορίας.

Ήδη συντελούνται οι διορθωτικές κινήσεις στην Ευρώπη που θα απελευθερώσουν τις χώρες της γηραιάς και παρακμάζουσας ηπείρου από τα δεσμά των ιδεοληψιών τους. Το ΝεοΕλληνικό Καθεστώς επένδυσε σε ένα «όραμα» λίγων δεκαετιών. Τόσο έβλεπε η αναξιοτήτά του.

Δόξα τω θεώ!

Η χώρα φυγοκεντρίζεται εκτός Ευρωπαϊσμού και εκτός Ευρωζώνης.

Δυστυχώς με τον δύσκολο τρόπο. Και για την υπερβάλλουσα οδύνη του σωτηριώδους αναπόφευκτου είναι υπόλογο το Καθεστώς, που εμμένει στον Αναχρονισμό του, όταν δε ομιλεί για Μεταρρύθμιση ακούγεται σαν λαγός προτρέπων και προβαλλόμενος εις γενναιότητα.

Και ο Ελληνικός Λαός περιμένει: τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγώτερο από τον Ελληνισμό του.

Και θα τον έχει. Και όταν δει και νιώσει το βίωμά του κυρίαρχο γύρο του θα πετάξει στα πεπρωμένα του ενώνοντας παρελθόν και μέλλον σε ένα δημιουργικό παρόν. Η χρυσή σειρά θα είναι τότε ενεργός παρουσία. Ξέρουμε δα από την αιωνιότητα της τέλειαις στιγμής – και δεν προσδοκούμε το τέρμα του χρόνου και τα έσχατα της ιστορίας τώρα, αύριο, του χρόνου ή στο άπειρο. Απλά θέλουμε ανυποχώρητα την δική μας Μορφή σε όλα. Και το δικό μας σύστημα.

20 Ιανουαρίου 2016